

Arrest

nr. 185 157 van 6 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese katholiek afkomstig uit Burrel (Albanië) en beschikt u over de Albanese nationaliteit. U beëindigde het middelbare onderwijs. U hielp uw vader soms als elektricien. U zag uw huidige echtgenote K. D. (...) (O.V. X) in de stad Burrel en gaf haar uw contactgegevens. Aangezien zij vaak in Tirana verbleef bij haar tantes, ontmoette u haar daar voor het eerst in oktober 2012 en startten jullie een relatie. Enkele dagen voor 27 januari 2014, toen uw echtgenote een operatie onderging, werd haar verteld door haar ouders dat ze een geschikte huwelijkskandidaat hadden gevonden. Haar ouders wilden een moslim als echtgenoot en hadden een imam gekozen. Enkele weken na haar operatie kon uw echtgenote de druk van haar ouders niet meer aan en ze vertelde eind februari/begin maart 2014 dat ze een relatie had en niet wilde huwen met hun

huwelijkskandidaat. Ze gaf uw naam en zei dat jullie al twee jaar een relatie hadden. Haar familie kwam te weten dat u christen bent. Uw echtgenote werd geslagen, mishandeld en kreeg weinig eten. Enkele dagen later, in maart 2014, troffen enkele van haar familieleden u in een park in de stad Burrel. U kende twee neven bij naam, N. (...) en A. (...). Van de twintig aanwezige personen werd u door een drietal geslagen. Ten gevolge van het gevecht en uit vrees voor haar familie verliet u op 9 april 2014 Albanië. Uw echtgenote kon niet vertrekken en uit angst voor haar familieleden vertrok u alleen via Italië naar België. Tijdens uw afwezigheid kwamen familieleden van uw echtgenote naar uw ouders om bedreigingen te uiten en te zeggen dat ze u zouden vermoorden. Het was uw bedoeling om naar het Verenigd Koninkrijk (VK) te gaan maar u werd aangehouden door de Franse autoriteiten in Calais. U had veel vrienden in het VK en u dacht dat ze u konden helpen om uw echtgenote weg te krijgen. U vond het toen niet belangrijk om asiel aan te vragen omdat uw doel was om naar het VK te gaan en om uw echtgenote in het VK te krijgen. U werd door de Franse autoriteiten op 6 mei 2014 naar Albanië gerepatriëerd. Sindsdien woonde u niet meer thuis maar bij vrienden. U zocht contact met D. (...)’s zus F. H. (...) (O.V. 8.141.412) en gaf haar een telefoon die ze aan uw echtgenote moest doorgeven zodat jullie contact konden houden met elkaar. Op bepaalde tijdstippen waren de ouders van uw echtgenote aan het werk en kon ze het huis verlaten. U besloot om met haar te huwen. Het huwelijk werd op 23 mei 2014 voltrokken in Burrel met twee vrienden als getuigen. Uw echtgenote vertelde aan haar vader dat jullie trouwden in de hoop dat ze op basis van het huwelijk zou mogen samenwonen met u. Haar vader vond nog altijd dat ze een schande was voor de familie en sloeg haar. Ze sloten haar op in een stal. Op een bepaald moment eind mei/begin juni 2014 belde haar zus F. (...) u op en vertelde u dat haar familie uw echtgenote zou vermoorden en u haar dringend moest komen ophalen. Met behulp van haar zus kon u haar bevrijden en bracht uw, ondertussen zwangere, echtgenote naar uw ouders. U hoopte dat uw ouders haar zouden aanvaarden omdat ze een kind verwachtte. Uw ouders waren evenwel niet akkoord met jullie huwelijk omdat zij moslim is, een dorpsmeisje en omdat zij niet in een bloedwraak met haar familie wilde verzeild geraken. Vervolgens huurde u een huis samen met uw echtgenote in Durres (Albanië) tot haar vertrek uit Albanië op 6 september 2014. Jullie hadden het gevoel dat jullie in de gaten werden gehouden. D. (...) vertrok met een vriend van de familie, A. P. (...), die van Albanië naar Engeland reed met de wagen. Er was maar één plaats meer in de wagen waardoor u niet mee kon. U vond het ook veiliger om apart te vertrekken maar het was de bedoeling om samen een leven op te bouwen. Toen uw echtgenote aankwam in België, belde ze u op met het Britse nummer van A. (...). U antwoordde haar dat u niet naar België zou komen en dat ze haar eigen leven moet leiden. U vreesde dat jullie zouden gevonden worden en daarom dacht u dat het beter was om apart te leven. Jullie hadden sindsdien geen contact meer en u had haar telefoonnummer niet. Uiteindelijk miste u haar danig en dacht u aan uw kind waardoor u besloot om in oktober 2014 Albanië te verlaten en naar België te komen. In België ging u op zoek naar uw echtgenote met behulp van Albanese vrienden. Uiteindelijk bent u eind maart 2015 via een barmeisje aan haar telefoonnummer geraakt. U zag uw echtgenote terug in het opvangcentrum waar ze verbleef sinds ze voor het eerst asiel had aangevraagd in België op 22 december 2014. Sinds jullie elkaar terug hebben gevonden, zijn jullie weer een koppel. Uw dochter was ondertussen geboren in België op 17 januari 2015. U vroeg vervolgens voor het eerst asiel aan op 22 mei 2015. Uitgezonderd twee à drie keer met uw broer, hebt u geen contact meer met uw familie in Albanië sinds uw vertrek. Uw echtgenote had soms contact met haar zus F. (...), die wist dat jullie in België verbleven. Begin juni 2015 werd uw schoonzus F. (...) ontvoerd door drie personen. Ze moest meegaan met haar belagers omdat ze dreigden om haar broer J. H. (...) (O.V. 8.141.394) te vermoorden. Ze hebben haar geslagen en vroegen naar het adres van uw echtgenote. De volgende dag werd ze vrijgelaten en startte de politie een onderzoek naar de daders. Eén van de daders kwam haar in het ziekenhuis nog bedreigen dat ze niks mocht zeggen tegen de politie. Uiteindelijk werd de zaak gesloten omdat de daders niet gevonden werden. Na de ontvoering werd F. (...)’s moeder nog opgebeld door anonieme telefoonnummers. Na de ontvoering heeft de familie van uw echtgenote uw familie bedreigd omdat ze denken dat uw familie met de ontvoering te maken hebben. U denkt dat ofwel uw familie ofwel de familie van uw echtgenote achter de ontvoering zitten. U en uw echtgenote werden in het kader van jullie eerste asielaanvraag samen opgeroepen door het Commissariaat-generaal op 10 augustus 2015. Aangezien jullie hier geen gevolg aan gaven nam het Commissariaat-generaal op 1 september 2015 een weigeringsbeslissing inzake jullie asielaanvraag. Jullie beroep tegen hiertegen werd op 30 juni 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Aangezien de ontvoerders van F. (...) niet werden gevonden, verlieten uw schoonzus F. (...) en haar broer J. (...) uit vrees voor de ontvoerders en de bedreigingen die ze hadden geuit Albanië in oktober 2015. Uw schoonzus wist dat haar zus/uw echtgenote in België verbleef en daarom overtuigde ze haar ouders om haar naar België te sturen. U vroeg samen met uw echtgenote voor de tweede maal asiel aan op 8 oktober 2015. F. (...) en J. (...) vroegen asiel aan op 12 oktober 2015. Na haar aankomst in België werd F. (...) in het opvangcentrum waar ze verbleef nog lastig gevallen door één van de daders die haar in Albanië heeft geslagen, de zekere S. H. (...).

U bent in het bezit van uw origineel paspoort, een originele huwelijksakte afgegeven op 13 oktober 2014 en een attest van de Katholieke Kerk in Albanië volgens welke u katholiek bent. Verder legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag volgende documenten voor: het mailverkeer tussen uw sociaal assistent en het Commissariaatgeneraal waarin wordt aangeklaagd dat u uw convocatiebrieven in verband met uw eerste asielaanvraag niet hebt gekregen, een kopie van een attest van het parket d.d. 11 september 2015 waaruit blijkt dat de strafrechtelijke procedure voor de zaak van uw schoonzus F. (...) werd opgeschort omdat de daders niet werden gevonden. Verder beschikt u over een document van de Franse autoriteiten waaruit blijkt dat u zich op 18 april 2014 illegaal op het Franse grondgebied bevond en een originele huwelijksakte afgegeven op 30 augustus 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden in uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote die uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde uw echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vader na haar operatie op 27 januari 2014 vertelde dat ze een huwelijkskandidaat voor haar hadden gevonden. Ze vertelde haar ouders dat ze niet met deze persoon wilde huwen. Haar ouders oefenden druk uit op haar en sloegen haar. Uw echtgenote hoopte dat haar ouders het op een dag zouden opgeven. Uw echtgenote vervolgde dat ze in mei 2014 officieel met u is gehuwd en dat niemand van haar familie hiervan op de hoogte was. Toen ze vervolgens in mei 2014/juni 2014 beseftte dat ze zwanger was, kon ze de situatie thuis niet langer aan en vertelde dat ze iemand anders had en ondertussen ook zwanger was van hem. Ze werd opnieuw geslagen en gedwongen om uw naam te geven. Vervolgens verklaarde ze dat u haar na een tijdje kwam ophalen maar dat jullie niet aanvaard werden door uw ouders omdat zij een moslima en laaggeschoold dorpsmeisje is (1ste AA D. (...), Vragenlijst voor het CGVS, vraag 5). Op het Commissariaatgeneraal gaven u en uw echtgenote echter een geheel tegenstrijdige versie van de feiten. Jullie verklaarden dat begin januari 2014, nog voor uw echtgenotes operatie, de huwelijkskandidaat haar hand kwam vragen en haar vader het een heel geschikte kandidaat vond. Door haar operatie kon uw echtgenote de boot afhouden (CGVS I, p. 10-11; CGVS D. (...) I, p. 3). Daarenboven verklaarden jullie, eveneens in tegenspraak met de eerdere verklaringen van uw echtgenote, dat de ouders van uw echtgenote door uw echtgenote op de hoogte werden gesteld over jullie relatie en dat ze uw naam heeft gegeven in maart 2014. Vervolgens werd u in een gevecht geslagen door haar familie en verliet u Albanië. Na uw terugkeer huwden jullie in mei 2014 (CGVS I, p. 7-8 en p. 11; CGVS D. (...) I, p. 8-9). Geconfronteerd met bovengenoemde tegenstrijdigheid in verband met het moment dat haar familie op de hoogte werd gesteld over jullie relatie, verklaarde uw echtgenote dat ze tijdens haar eerste gehoor de waarheid heeft verteld en dat het zou kunnen zijn dat ze het zo heeft verteld of anderszins maar dat het kort moest verteld worden. De tolk had haar gezegd dat ze enkel de belangrijkste redenen mocht vertellen en dat ze zich nog goed herinnerde dat ze alles in de volgorde wilde vertellen maar dat het heel kort moest zijn (CGVS D. (...) I, p. 12). Dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort is, kan echter geenszins deze flagrante tegenstrijdigheid verantwoorden. Het moment dat haar ouders op de hoogte waren van jullie relatie is immers een cruciaal element in jullie asielrelaas. Bovendien werden haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen en werden ze door haar getekend ter goedkeuring. Uw echtgenote werd vervolgens geconfronteerd met het feit dat ook u het moment dat haar familie op de hoogte kwam van jullie relatie verschillend in de tijd had gesitueerd op de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde immers dat haar ouders en familie te weten kwamen over jullie relatie in januari 2014 (1ste AA, Vragenlijst voor het CGVS op de DVZ, vraag 5). Uw echtgenote kon louter herhalen dat dit niet in januari maar in maart 2014 gebeurde, hetgeen evenmin een afdoende verklaring is voor de verschillende tegenstrijdigheden in jullie verklaringen betreffende het moment dat haar ouders op de hoogte werden gebracht van jullie relatie.

Voorts dient er te worden gewezen op enkele uiterst bevreemdende elementen in jullie verklaringen. Gelet op het feit dat uw echtgenote veelvuldig werd geslagen, mishandeld en onder druk gezet door haar familie is het vooreerst opmerkelijk dat jullie het risico namen om te huwen in Burrel en het feit dat uw echtgenote nadien terugkeerde naar huis. Uw echtgenote verliet tot tweemaal toe het huis om het huwelijk in orde te maken (CGVS I, p. 6-7; CGVS D. (...) I, p. 9). Gelet op de aanhoudende mishandelingen van haar familie, is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat jullie niet gekozen hebben om onmiddellijk samen jullie omgeving of jullie land van herkomst te verlaten. Er dienen bijgevolg ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij jullie manier van handelen. Bovendien is het weinig logisch dat uw echtgenote na jullie huwelijk haar familie hiervan op de hoogte zou brengen. In het licht van de situatie bij haar thuis, houdt uw echtgenotes verklaring te denken dat de situatie zou

veranderen en haar familie jullie relatie misschien wel zou aanvaarden door jullie huwelijk immers weinig steek (CGVS D. (...) I, p. 9).

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas, wordt bovendien bevestigd door de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen in verband met jullie vertrek uit Albanië en verblijf in België. U verklaarde dat uw echtgenote Albanië alleen verliet omdat er slechts één plaats in de wagen beschikbaar was en u ook dacht veiliger te zijn als jullie apart vertrokken (CGVS I, p. 4). Toen ze aankwam in België omdat ze niet verder kon reizen naar Engeland, belde ze u op met de telefoon van A. (...) om te zeggen dat ze was toegekomen. U liet haar echter weten dat ze haar plan diende te trekken en dat u niet meer van plan was om haar te vervoegen (CGVS I, p. 19-20). Gelet op het feit dat u alles had gedaan om haar bij haar ouders weg te halen, ze zwanger was van u, jullie pas gehuwd waren, u eerder al de wil had om samen met haar elders een leven op te bouwen toen u in april 2014 Albanië verliet is het allerminst aannemelijk dat u haar plots in de steek zou laten. Ook uw verdere verklaringen in verband met uw plotselinge verandering van gedachte en zoektocht naar uw echtgenote in België zijn niet geloofwaardig. Een maand na het vertrek van uw echtgenote bedacht u zich plotseling en begon u haar te missen (CGVS I, p. 20). U besloot om toch naar België te reizen en daar aangekomen haar te zoeken. Als bij wonder vond u haar via vrienden en kennissen na een zoektocht van enkele maanden, in maart 2015 (CGVS I, p. 20-21). U vroeg vervolgens zelf asiel aan in mei 2015. Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u haar via kennissen hebt gevonden in België en dat u niet de meest logische stappen om haar te vinden hebt ondernomen. Zo is het vreemd dat u niet probeerde om naar het Britse telefoonnummer te bellen waarmee jullie voor het laatst contact hadden. U belde dit nummer niet omdat u zag dat het om een Brits nummer ging. Bovendien blijkt dat u geen contact hebt opgenomen met haar zus F. (...) met vraag of zij misschien contactgegevens van uw echtgenote had (CGVS I, p. 20-21). Gevraagd of u haar probeerde te contacteren via haar zus, antwoordde u ontkennend en zei u dat u niet kon. Gevraagd waarom u haar zus niet kon contacteren, kon u louter antwoorden dat u dacht dat dit niet mogelijk was. Uw uitleg komt slechts weinig overtuigend over gezien haar zus u nog ingelicht en geholpen heeft om te beletten dat uw echtgenote werd vermoord door haar familie (CGVS I, p. 12). Er kan dus geenszins geloof gehecht worden aan het feit dat jullie geen contact meer hadden na haar vertrek uit Albanië en rijzen er ernstige vraagtekens over de werkelijke omstandigheden van jullie verblijf in België.

Deze conclusie wordt bevestigd door de vaststellingen betreffende de door uw echtgenote neergelegde huwelijksakte d.d. 13 oktober 2014 in het kader van haar eerste asielaanvraag d.d. 22 december 2014. Uw echtgenote verklaarde dat u de huwelijksakte had bekomen bij de gemeente. Vervolgens verklaarde ze dat ze deze huwelijksakte bij zich had toen ze Albanië verliet (september 2014). Uit uw verklaringen blijkt dat jullie na haar aankomst in België geen contact meer hadden met elkaar tot maart 2015 (CGVS I, p. 20; CGVS D. (...) I, p. 7 en p. 11-12). Geconfronteerd met het feit dat de huwelijksakte werd afgegeven in oktober 2014 en dat haar verklaringen niet stroken met deze afgiftedatum, kon ze uitsluitend herhalen dat ze zeker was dat ze in het bezit was van deze akte bij haar vertrek (CGVS D. (...) I, p. 11-12). Het louter herhalen van verklaringen kan echter geenszins bovengenoemde tegenstrijdigheden rechtzetten. Bovenstaande vaststellingen tasten fundamenteel jullie algemene geloofwaardigheid aan.

Dat uw vrees en de vrees van uw echtgenote bij een terugkeer naar Albanië ernstig dient gerelativeerd te worden, blijkt overigens door jullie laattijdige asielaanvragen in België. Vooreerst dient nog te worden gewezen op het feit dat u eerder, in april 2014, Albanië had verlaten uit vrees voor de familie van uw echtgenote maar dat u noch in België - waar u aankwam met het vliegtuig - noch in Frankrijk - waar u werd gearresteerd door de Franse autoriteiten toen u naar het Verenigd Koninkrijk poogde te gaan - asiel hebt aangevraagd. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de Franse autoriteiten u hadden ingelicht over de mogelijkheid om asiel aan te vragen. Uw antwoord dat u niet was gekomen voor asiel maar om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan en om uw echtgenote in het Verenigd Koninkrijk te krijgen en dat u daarom op dat moment niet geïnteresseerd was om asiel aan te vragen (CGVS I, p. 8-10), relativeert de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. Deze conclusie wordt versterkt door het feit dat u ook bij aankomst in België in oktober 2014 niet onmiddellijk asiel hebt aangevraagd en u slechts in mei 2015 een asielaanvraag hebt ingediend. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u dat u ook toen niet naar België was gekomen om een asielaanvraag in te dienen maar naar België kwam voor uw echtgenote (CGVS I, p. 21). Uw antwoord kan echter niet overtuigen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u laattijdig in België een asielaanvraag hebt ingediend en dat u in Frankrijk geen asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had is een ernstige indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Ook dient te worden vastgesteld dat uw echtgenote slechts op 22 december 2014, ruimschoots vier maanden na haar aankomst in België, een

asielaanvraag heeft ingediend. Volgens haar verklaringen werd ze nooit eerder ingelicht over de asielpcedure (CGVS D. (...) I, p. 6). Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor verdere problemen wordt evenwel verwacht dat die bij aankomst in het gastland zich zo snel mogelijk informeert over de bestaande beschermingsmodaliteiten. Aangezien uit bovenstaande vaststellingen reeds blijkt dat jullie verklaringen in verband met jullie verblijf in België ernstig op de helling staan, dienen er ook vragen gesteld te worden bij jullie uitleg om jullie laattijdige asielaanvragen te verantwoorden en wordt bijgevolg de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees andermaal ondermijnd. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te concluderen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas en jullie vrees voor de familie van uw echtgenote en uw eigen familie geenszins geloofwaardig wordt bevonden.

Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde redenen en motieven achter de ontvoering van uw schoonzus F. (...). Het Commissariaat-generaal wenst vooreerst te benadrukken dat het feit dat uw schoonzus tegen haar wil werd meegenomen en dat zij fysiek geweld heeft ondergaan op zich niet wordt betwist. U verklaarde echter dat de oorzaak van de ontvoering rechtstreeks verband houdt met de redenen van jullie vertrek en met uw asielrelaas. U beweerde dat de ontvoerders van F. (...) op zoek waren naar uw echtgenote en haar hebben gedwongen om haar verblijfplaats te geven en dat F. (...) geen persoonlijke problemen kende met één van haar belagers, S. H. (...) (CGVS I, p. 15-16 en p. 21). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde redenen van de ontvoering en aanval op uw schoonzus van 5 juni 2015. Volledigheidshalve kan in dit verband worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvraag van uw schoonzus F. (...) overigens een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van de door haar aangehaalde problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, huwelijk en religie worden in deze beslissing niet in vraag gesteld. Het door u neergelegde document van de Franse autoriteiten bevestigt louter en alleen het feit dat u in april 2014 in Frankrijk was, hetgeen op zich hier ook niet wordt betwist. Dat de strafrechtelijke procedure door het parket in de zaak van F. (...) werd opgeschort, wordt evenmin betwist maar wijzigt bovenstaande bevindingen geenszins. Het mailverkeer van uw sociaal assistent inzake de administratieve procedure van uw eerste asielaanvraag is niet relevant voor de behandeling van uw tweede asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van het artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid aangaande het ogenblik waarop de ouders van tweede verzoekende partij op de hoogte werden gesteld van de relatie tussen verzoekende partijen opperen verzoekende partijen dat het ogenblik van het aangaan van de relatie, het ogenblik van het huwelijk van het begin van de zwangerschap voor hen van groot belang

waren en dat *“wellicht de datum van een van deze feiten verward werd met de datum van een ander feit”*.

2.2.2.2. Voormeld verweer kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers door de spanning die het al dan niet aanvaarden van een relatie tussen een moslima en een christen met zich brengt in combinatie met het gegeven dat tweede verzoekende partij reeds duidelijk was gemaakt dat er voor haar een geschikte huwelijkspartner was gevonden – naar de wens van haar ouders een moslim en bovendien een imam – mag in redelijkheid worden aangenomen dat het ogenblik van het confronteren van haar ouders met een relatie met een christen, onmiddellijk gevolgd door mishandeling van tweede verzoekende partij vanwege haar ouders, in het geheugen van tweede verzoekende partij gegrift staat en van haar derhalve mag worden verwacht dit te allen tijde op correcte wijze te kunnen duiden in de tijd. Dat tweede verzoekende partij in de ene versie deze mededeling plaats voor het huwelijk van verzoekende partijen en in een andere versie erna is gezien de chronologische mijlpaal van het huwelijk, die zoals blijkt uit het verzoekschrift door verzoekende partijen als een uitermate belangrijk ogenblik wordt aangeduid en die een duidelijk emotioneel referentiepunt in de tijd betreft, volstrekt onaannemelijk en verhindert ook maar het minste geloof te hechten aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.3. Betreffende het herhalen door verzoekende partijen van de reeds eerder medegedeelde gedachte dat tweede verzoekende partij hoopte dat haar familie zou bijdraaien nu ze voor het voldongen feit van het huwelijk geplaatst werd, deelt de Raad de mening van verwerende partij dat het gezien de situatie ten huize van tweede verzoekende partij – een toestand van voortdurend geslagen worden, mishandeld worden en onder druk gezet worden – geen steek houdt te denken dat door een huwelijk en het mededelen ervan de relatie alsnog zou aanvaard worden door haar ouders. Daarenboven bemerkt de Raad dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenvoeging van aparte componenten die elk op zich de bestreden beslissing dragen.

2.2.4. Waar eerste verzoekende partij stelt dat zij dacht dat het inderdaad veiliger was dat zij en haar echtgenote afzonderlijk naar België kwamen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven of eerder afgelegde verklaringen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Eerste verzoekende partij laat met voormelde herhaling navolgende motivering van verwerende partij totaal ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd:

“Toen ze aankwam in België omdat ze niet verder kon reizen naar Engeland, belde ze u op met de telefoon van A. (...) om te zeggen dat ze was toegekomen. U liet haar echter weten dat ze haar plan diende te trekken en dat u niet meer van plan was om haar te vervoegen (CGVS I, p. 19-20). Gelet op het feit dat u alles had gedaan om haar bij haar ouders weg te halen, ze zwanger was van u, jullie pas gehuwd waren, u eerder al de wil had om samen met haar elders een leven op te bouwen toen u in april 2014 Albanië verliet is het allerminst aannemelijk dat u haar plots in de steek zou laten. Ook uw verdere verklaringen in verband met uw plotselinge verandering van gedachte en zoektocht naar uw echtgenote in België zijn niet geloofwaardig. Een maand na het vertrek van uw echtgenote bedacht u zich plotseling en begon u haar te missen (CGVS I, p. 20). U besloot om toch naar België te reizen en daar aangekomen haar te zoeken. Als bij wonder vond u haar via vrienden en kennissen na een zoektocht van enkele maanden, in maart 2015 (CGVS I, p. 20-21). U vroeg vervolgens zelf asiel aan in mei 2015. Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u haar via kennissen hebt gevonden in België en dat u niet de meest logische stappen om haar te vinden hebt ondernomen. Zo is het vreemd dat u niet probeerde om naar het Britse telefoonnummer te bellen waarmee jullie voor het laatst contact hadden. U belde dit nummer niet omdat u zag dat het om een Brits nummer ging. Bovendien blijkt dat u geen contact hebt opgenomen met haar zus F. (...) met vraag of zij misschien contactgegevens van uw echtgenote had (CGVS I, p. 20-21). Gevraagd of u haar probeerde te contacteren via haar zus, antwoordde u ontkennend en zei u dat u niet kon. Gevraagd waarom u haar zus niet kon contacteren, kon u louter antwoorden dat u dacht dat dit niet mogelijk was. Uw uitleg komt slechts weinig overtuigend over gezien haar zus u nog ingelicht en geholpen heeft om te beletten dat uw echtgenote werd vermoord door haar familie (CGVS I, p. 12). Er kan dus geenszins geloof gehecht worden aan het feit dat jullie geen contact meer hadden na haar vertrek uit Albanië en rijzen er ernstige vraagtekens over de werkelijke omstandigheden van jullie verblijf in België.”

Waar eerst verzoekende partij nog toevoegt dat zij dacht *“dat het veiliger was als zij in België een tijdje op afzonderlijke adressen zouden verblijven, wat ook gebeurd is”* oordeelt de Raad dat aan deze bemerking van eerste verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht daar uit het door haar

voorgehouden relaas op het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat een apart verblijf in België geen bewuste vooraf bepaalde keuze betrof vermits eerste verzoekende partij maanden diende te zoeken om zijn echtgenote vooralsnog terug te vinden.

2.2.5.1. Betreffende het laattijdig aanvragen van asiel betogen verzoekende partijen dat zij de noodzaak van een asielaanvraag in België niet inzagen daar het hun betrachting was om in Engeland te geraken.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming uit vrees voor zijn leven immers redelijkerwijze verwacht kan worden dat zodra hij zich in een veilig gastland bevindt, *in casu* België, zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. Het hoeft immers geen betoog dat het veilig stellen van het eigen leven en het daartoe inroepen van internationale bescherming een hoogdringende noodzaak en belang vertoont die volstrekt afwezig is bij het ondernemen van pogingen naar Engeland te geraken. Het pas na maanden indienen van een asielaanvraag ondermijnt derhalve op ernstige wijze de geloofwaardigheid van voormelde vrees.

2.2.6. Waar verzoekende partijen ten slotte nog opwerpen dat ze ervan overtuigd blijven dat de voornaamste reden van de ontvoering van hun schoonzus/zus F. verband hield met het feit dat zij, een christen en een moslima, een relatie zouden aangaan, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen met dit betoog voorbijgaan aan de vaststelling dat hun eigen asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is waardoor de gegevens uit dit relaas onmogelijk kunnen worden aanvaard als de reden waarom F. werd ontvoerd.

2.2.7. De Raad stelt vast dat navolgende motivering van verwerende partij door verzoekende partijen ongemoeid wordt gelaten waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd: *“Deze conclusie wordt bevestigd door de vaststellingen betreffende de door uw echtgenote neergelegde huwelijksakte d.d. 13 oktober 2014 in het kader van haar eerste asielaanvraag d.d. 22 december 2014. Uw echtgenote verklaarde dat u de huwelijksakte had bekomen bij de gemeente. Vervolgens verklaarde ze dat ze deze huwelijksakte bij zich had toen ze Albanië verliet (september 2014). Uit uw verklaringen blijkt dat jullie na haar aankomst in België geen contact meer hadden met elkaar tot maart 2015 (CGVS I, p. 20; CGVS D. (...) I, p. 7 en p. 11-12). Geconfronteerd met het feit dat de huwelijksakte werd afgegeven in oktober 2014 en dat haar verklaringen niet stroken met deze afgiftedatum, kon ze uitsluitend herhalen dat ze zeker was dat ze in het bezit was van deze akte bij haar vertrek (CGVS D. (...) I, p. 11-12). Het louter herhalen van verklaringen kan echter geenszins bovengenoemde tegenstrijdigheden rechtzetten. Bovenstaande vaststellingen tasten fundamenteel jullie algemene geloofwaardigheid aan.”.*

2.2.8. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen echter niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT